

Generalitat de Catalunya
**Departament d'Economia i
Coneixement**

Cimera Econòmica

Intervenció de l'Hble. Sr. Andreu Mas-Colell

Palau de Pedralbes, 25/3/2011

Molt Honorable president, honorables companys de Govern, senyores i senyors diputats, membres del CAREC, representants empresarials i sindicals.

Els vull confessar que aquesta taula m'impessiona. M'imbueix d'un alt sentit de la responsabilitat, però també, us ho confesso, d'il·lusió i d'optimisme. És un honor compartir-la amb tots vostès.

Catalunya viu un moment **macroeconòmic molt difícil**. Una proporció desorbitada, angoixant, dels nostres ciutadans no tenen feina, i molts fa molt temps que no en tenen. I les nostres empreses pateixen, tant per la caiguda de la demanda privada interna com per una disciplina econòmica que ens ve d'Europa, sens dubte benintencionada i probablement necessària donada la crisi financera - en tot cas inevitable per nosaltres - però que té com a efecte que tant la demanda pública com la provisió de crèdit es contraguin precisament en un moment en què, idealment, el contrari ens ajudaria.

Per a nosaltres, un aspecte de la disciplina econòmica a què m'he referit és l'ajust fiscal que ara ens toca fer. No entraré en detalls. No és aquest el lloc ni és el moment. Permetin-me només dir que serà difícil però que no serà un exercici voluntarista. Es pot fer.

I l'hem de fer. En primer lloc, per garantir el funcionament sostenible i eficient dels serveis propis del nostre **Estat del Benestar**. En això la nostre problemàtica es similar a la de molts altres països europeus. Però nosaltres, els catalans, tenim també

una característica distintiva: ho hem de fer i ho volem fer des de la preservació i l'aprofundiment del nostre **autogovern**.

Per dur a terme l'ajust, i ho esmento com a condició prèvia, necessitem, sense cap mena de dubte, la **coresponsabilització del Govern Central**. Si no cooperem ens farem mal mútuament ja que externament, des de fora d'Espanya, se'ns veu a efectes de deute sobirana com un conjunt acoblat. A l'horitzó immediat, el dels propers mesos, això significa que esperem rebre del Govern central la col·laboració deguda, tant en ingressos com en regulació de despesa. Més endavant, però no gaire més endavant, la perspectiva del pacte fiscal haurà d'obrir un nou camí d'entesa.

Les crisis, s'ha dit mil vegades, son també oportunitats. Els pobles que aspirin a fer la travessa d'una crisi aclucant els ulls i confiant trobar-se exactament on eren quan els tornin a obrir, es trobaran, de fet, amb un món canviat i amb una clara sensació d'estar fora de lloc. Seran els perdedors. Nosaltres hem d'estar entre els enfortits.

La història ens diu que hi ha una condició necessària per sortir-ne enfortits d'una crisi. Els diferents sectors socials i polítics del país han de ser capaços d'establir diagnòstics compartits i bases comunes d'acció. Aquestes, de vegades, es bastiran sobre una coincidència fonamental en algunes grans qüestions. D'altres vegades el gruix de les bases s'adquirirà a partir d'una coincidència en molts temes d'importància variada. En tots els casos la capacitat de mantenir un diàleg i d'analitzar plegats, per part dels agents econòmics i socials, societat civil, forces polítiques parlamentàries i Govern, és essencial. És habitual oferir l'exemple de Finlàndia com

el d'un país que ho ha sabut fer. Però ni ha d'altres. I fóra bo, diria que fóra esplèndid, que quan aquesta crisi s'hagi aclarit Catalunya es compti entre aquests exemples. Amb convicció, constància i, sobretot si no ens falla la confiança en nosaltres mateixos, ho aconseguirem.

És segur que per a tot això caldrà, a més de seure a taula, de compartir i de coincidir, una certa dosi d'ambició i també –deixin-me dir-ho– d'esperit innovador: si estem convençuts que res no serà igual, que la represa i la sortida ens duren a un escenari nou, les fórmules que ens hi condueixin també hauran de ser noves.

Tenim precedents catalans d'aquest esperit de concertació necessari. En tenim de llunyans (els catalans, de reprendre en circumstàncies difícils, en tenim molta experiència) i en tenim de ben recents. Em referiré en particular a l'**Acord de Competitivitat** signat el 2005 pels agents econòmics i socials i el Govern de la Generalitat. L'acord fou renovat el 2008, com un "Acord Estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana, 2008-2011". Ho fou quan la crisi ja havia començat però quan encara no sospitàvem, o almenys no n'estàvem segurs, que la crisi seria llarga. A l'Acord del 2008 hi havia moltes propostes i la seva revisió detallada indica que s'han dut a terme, o que s'ha progressat molt, en una gran majoria d'elles. Ja sigui per això, ja sigui perquè el context ha canviat, és de tota manera prou clar que l'Acord necessita actualització. Voldria suggerir que la cimera que avui celebrem, i que en si mateix constitueix una instància de diàleg i trobada, ens servís com a punt de **rellançament** del procés de revisió de l'Acord Estratègic i en

aquest sentit voldria manifestar que des del Departament d'Economia i Coneixement estem a disposició, com ho hem estat fins ara, per coordinar la represa del procés. Els proposo, doncs, que ens hi posem, que adaptem l'Acord a les circumstàncies que avui ens convoquen i que en fer-ho siguem, com a mínim, prudentment agosarats.

Permetin-me concloure amb una frase de Goethe: “No ens preguntem si estem plenament d'acord, sinó tan sols si anem pel mateix camí”.

Crec que avui, el més important, és constatar que anem pel mateix camí. I explicar-ho al poble de Catalunya